

stæderne disse Indtægter, der vare opsamlede af private Tilskud fra de forskjellige Kjøbstæder; men man fandt det hensigtsmæssigere at beholde denne Fond staaende som et Hjælpe-middel, for at komme de beqvarterede Kjøbstæder til Hjælp, og man indsatte dem derfor i den kongelige Kasse, der udstedte en Obligation for Pengene og svarede 4 pCt. Rente af dem. Smidlertid vedblev selve Indqvarterings-commissionen i sin Virksomhed, indtil der i 1816 udkom en ny Forordning med Hensyn til den hele Gjenstand, hvori der blev bestemt, hvad der visnok under de daværende Forhold var særdeles hensigtsmæssigt, at de beqvarterede Kjøbstæder ikke skulde have saa stor Godtgjørelse som hidtil; man bestemte nemlig $\frac{1}{4}$ istedetfor $\frac{1}{2}$. Det var ogsaa aldeles overeensstemmende med det Resultat, hvortil Commissionen var kommen, idet den erkjendte, hvad jeg troer Ingen, der vil være upartisk, kan nægte, at de beqvarterede Kjøbstæder i Virkeligheden havde Fordeel af Indqvarteringen. Hensigten med at indskrænke denne Betaling var tillige at opsamle en Fond, hvorved man i Tidens Løb kunde komme Kjøbstæderne til Hjælp, deels med Hensyn til Opsørelsen af Kaserne og andre Bygninger, og deels ved at give Godtgjørelser i de Tilfælde, hvor Kjøbstæderne efter den gjældende Lovgivning ikke havde tilstrækkelig Hjemmel til at forlange en saadan. Herved opsamledes der, vel at mærke ved Kjøbstædernes eget Tilskud, deels derved, at der ikke gaves de beqvarterede Kjøbstæder den fuldstændige Godtgjørelse, og deels derved, at hele Summen, som var indkommen fra de forskjellige Kjøbstæder, var noget større end nødvendigt, efterhaanden en Fond, der er bleven meget bethdelig, og som, efter hvad der vil sees af Regnskabet, beløber sig til ikke mindre end 340,000 Rd. Saaledes stod Sagen, da Loven om Vigningsstatten udkom i 1850. Man afgjorde ikke det Spørgsmaal, hvem denne Fond nu egentlig tilhørte; om den, som General-Indqvarterings-commissionen sagde og som Indenrigsministeren ligeledes formeente, var Kjøbstadcommunerens Eiendom, eller om den, som Finantsministeren paastod, var Statskassens Eiendom, altsaa tilhørte Staten. Naar man seer

hen til hele denne Fonds Oprindelse, troer jeg, at man strengt taget ikke kan komme til noget andet Resultat end det, General-Indqvarterings-commissionen kom til. Den er indkommen ved det Overstud, som er fremkommet ved Kjøbstædernes Bidrag, vel at mærke uden mindste Bidrag fra Statskassens Side, og dette er opsamlet paa en dobbelt Maade, deels derved, at Kjøbstæderne ikke have fundet fuldstændig Godtgjørelse, og deels derved, at der er betalt mere, end hvad de egentlig strengt taget behøvede. Hele Indtægten er saaledes i sin Oprindelse reent communal, og den har kun faaet Form af Skat derved, at den gennem Amtstuen er indbetalt til Statskassen. Den Feil, jeg mener man begik i 1850, var den, at man ikke gjorde Rede for det Spørgsmaal, hvem denne Fond tilhører, om den tilhører Kjøbstadcommunerne eller Staten. Jeg skal ikke her paa nogen Maade sige, at det var uretsfærdigt, at man disponerede over de Renter, der vare opsparede; men det forekommer mig dog i ethvert Tilfælde at være høist inconseqvent; thi vi maa vel lægge Mærke til, at der paa samme Tid endvidere til de 46,000 Rd., hvorved man troede, at Communerne havde fuldstændiggjort det Krav, man stillede til dem, for ikke at forrykke det rette Skatteforhold, endvidere lagdes disse 13,000 Rd. Det maa nemlig erindres, at der i de 62,000 Rd., som Kjøbstadcommunerne kom til at betale forlods, var indbefattet 46,000 Rd., som vare et Beløb, man efter Gjennemsnitsberegning var kommet til, at Kjøbstadcommunerne skulde hve med Hensyn til Indqvarteringsvæsenet. Jeg skal endnu hertil kun tilføje mig den Bemærkning, at denne Fremgangsmaade forekommer mig saameget mere inconseqvent, som man, medens man ved den samme Anordning endelig eftergav et Beløb af 400,000 Rigsdaler aarlig Landskat, og endvidere 1,300,000 Rd. af Restancer, som henstod af Landskatten — af forskjellige Grunde, som visnok have været fyldestgjørende — netop samtidig dermed inddrog Renterne af Indqvarteringsfonden i Statskassen, saaledes at de 13,000 Rd., uagtet man erkjendte, at Kravet til Kjøbstæderne var fyldestgjort, endvidere betales, hvilket man forøvrigt vil finde i vedkommende Budgetter og Regnskaber, hvoraf man